

3. Yhteisön oikeus ei estä sitä, että kansallinen tuomioistuin tarkastelee täysin itsenäisesti, täyttyykö asetuksen N:o 2454/93 859 artiklan 1 alakohdassa asetettu edellytys eli olisiko määräaika pitänyt pidentää, kun tulliviranomaiset ovat hylänneet ajoissa tehdyn määräajan pidennyshakemuksen päätöksellä, johon ei enää voida hakea muutosta.

4. a) Asetuksen N:o 2913/92 49 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua määräaika voidaan pidentää ainoastaan sellaisten olosuhteiden perusteella, joiden johdosta määräajan pidentämisen hakija joutuu muihin samaa toimintaa harjoittaviin taloudellisiin toimijoihin nähden poikkeukselliseen asemaan. Tällaisia olosuhteita voivat olla poikkeukselliseen olosuhteeseen, jotka – vaikka ne eivät olisikaan taloudelliselle toimijalle tuntemattomia – eivät ole tapahtumia, joita jokainen taloudellinen toimija normaalisti kohtaa toiminnassaan. Tulliviranomaisten ja kansallisten tuomioistuinten tehtävänä on arvioida tapauskohtaisesti, ovatko kyseessä tällaiset olosuhteet.

b) Yhteisön oikeus ei estä taloudellista toimijaa tekemästä yhtä ainoata pidennyshakemusta sellaisen määräajan osalta, joka on varattu tulliselvitysmuodon osoittamiseksi tavaroille, joista on tehty useita yleisilmoituksia. Myös siinä tapauksessa, että tehdään vain yksi ainoa hakemus, määräaika voidaan kuitenkin pidentää vain sellaisten tavaroiden osalta, joiden osalta tulliselvitysmuodon osoittamiseen varattu määräaika ei vielä ole päättynyt.

5. Asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna 19.12.1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3254/94 1 artiklan 29 kohdalla, 900 artiklan 1 kohdan o alakohta soveltuu tapauksiin, joissa tavaroille olisi voitu myöntää yhteisökohtelu tai tullietuuskohtelu, mutta ei tapauksiin, joissa tavaroille olisi voitu myöntää muita edullisia kohteluja.

6. Asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen N:o 3254/93 1 artiklan 29 kohdalla, 900 artiklan 1 kohdan o alakohtaan perustuvaa palautushakemusta käsittelevän tulliviranomaisen tai kansallisen tuomioistuimen on viran puolesta tutkittava, voidaanko hakemus hyväksyä asetuksen N:o 2454/93 900 ja 901-904 artiklan muiden säännösten perusteella, jos se ei voi 900 artiklan 1 kohdan o alakohdan nojalla myöntää haettua palautusta. Jos hakemusta käsittelevä viranomainen ei voi esitetyt perusteet huomioon ottaen tehdä tullien palauttamista tai peruuttamista koskevaa päätöstä asetuksen N:o 2454/93 899 artiklan perusteella, sen on tällöin viran puolesta tutkittava, onko olemassa todisteita asetuksen N:o 2454/93 905 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ”erityistilanteesta, joka johtuu muusta kuin asianomaisen vilpillistä menettelystä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista”, jotka edellyttävät, että komissio tutkii asian.

7. Tuonti- tai vientitullien palautus- tai peruutushakemusta käsittelevä tulliviranomainen tai kansallinen tuomioistuin ei voi katsoa, että asianomainen ei ole menetellyt vilpillisesti tai ilmeisen huolimattomasti, pelkästään sillä perusteella, että asianomainen

on asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen N:o 3254/94 1 artiklan 29 kohdalla, 900 artiklan 1 kohdan o alakohdassa tarkoitettussa tilanteessa.

(¹) EYVL C 137, 2.5.1998.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(viides jaosto)

11 päivänä marraskuuta 1999

asiassa C-315/98, Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Italian tasavalta (¹)

(Jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättäminen – Direktiivi 95/21/EY)

(2000/C 47/04)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-315/98, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehenään B. Mongin ja L. Pignataro) vastaan Italian tasavalta (asiamiehenään professori U. Leanza, avustajanaan D. Del Gaizo), jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut alusturvallisuutta, saastumisen ehkäisemistä ja alusten asumis- ja työskentelyolosuhteita koskevien kansainvälisten standardien soveltamisesta yhteisön satamia käyttäviin ja jäsenmaiden lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä purjehtiviin aluksiin (satamavaltioiden suorittama valvonta) 19 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston direktiivin 95/21/EY (EYVL L 157, s. 1) ja EY:n perustamissopimuksen mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. A. O. Edward sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida, L. Sevón (esittelevä tuomari), C. Gulmann ja J. P. Puissechet, julkisasiamies: F. G. Jacobs, kirjaaja: R. Grass, on antanut 11.11.1999 tuomion, jonka tuomiolausuma on seuraava:

1. Italian tasavalta ei ole noudattanut alusturvallisuutta, saastumisen ehkäisemistä ja alusten asumis- ja työskentelyolosuhteita koskevien kansainvälisten standardien soveltamisesta yhteisön satamia käyttäviin ja jäsenmaiden lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä purjehtiviin aluksiin (satamavaltioiden suorittama valvonta) 19 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston direktiivin 95/21/EY mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut säädetyssä määräajassa kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2. Italian tasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EYVL C 327, 24.10.1998.